

Holland mementó

Sokszor hozzáfogtam ehhez az élménybeszámoló íráshoz, de az igazat megvallva, badarságnak tartom az egészet. Hogy miért? Mert, ami ott történt velünk, az leírhatatlan és ezt nem csak nagyzolásból írom. Talán, ha egy író lennék, meg tudnám fogalmazni gyönyörű szép kerek mondatokban, hogy mi is történt és hogyan, de sajnos a megannyi jó tulajdonságom mellé írói ambíció nem társult. Ezért kérnék meg mindenkit, aki a beszámolómat olvassa, hogy ne számítson lehangoló történetekre, ez csak egy megemlékezés lesz arról a csodálatos 31 napról, amit mondhatnám, hogy csodálatos 13 (plusz-mínusz 20) emberrel töltöttem, de nem mondom, elég lesz a beszámoló közben a puncsolás.

Szóval, kezdeném talán az indulás előtti nappal és haladnék szépen sorban. Indulás előtti nap még csomagoltam ezt-azt, mert, hogy feltétlen szükségem lesz 'erre is és arra is', utólag kiderült, hogy nem volt és ezért öltözködhettem át a repülőtéren, de erről majd később. Miután majdnem megnyugodtam, hogy kész vagyok a csomagolással eszembe jutott, hogy ideje lenne félni a repüléstől is, tudniillik az volt az első. Szóval, hogy szépen sorban haladjak, először izgultam a csomagok miatt, aztán a repülés miatt, és amikor már majdnem végeztem eszembe jutott, hogy minimum 13 emberrel leszek „összezárva” egy vadidegen helyen. Ha most kérdően néznek/néztek erre a mondatra, akkor megmagyarázom, hogy miért is rettegettem ettől. Félő volt, hogy kialakul a 'Big Brother' feeling, ami persze előbb-utóbb be is következett, de erről is majd csak a későbbiekben.

Szóval, mivel aludni nem nagyon tudtam, ezért nem kell magyarázkodnom, hogy néztem ki másnap a reptéren. Szörnyen. De hát eljött a nagy nap, erre vártam már azóta, hogy megtudtam, hogy bejutottam és nyert ügyem van. A reptéren persze nem csak az én arcomra ült ki az aggodás. Ez egy kicsit megnyugtató. Nagy búcsúzkodás, sírás, ölelkezés után felszálltunk a repülővel és nem egészen két óra alatt meg is érkeztünk Amsterdamba. A reptéren történt némi probléma, ugyanis leszállás után 5 perccel Niki kitörte a bőröndjének a kerekét, ami szerintem nagyon vicces volt, ugyanis végre nem velem történt ilyesmi. (bocsi Niki☺) A reptéren állva, aggodva a bőröndök miatt, felmerült az a kérdés is, hogy miért mentek előre a többiek és nekünk merre kell mennünk. Aztán egyszer csak megszólított egy fríz óriás, nevezett, Egbert, aki a későbbiek folyamán a holland apukánkká is vált. Tehát megállt ott mellettem és megszólalt angolul. Azt hittem ő is turista és csak valami vicces megjegyzést tett szerencsétlenül járt Nikire és a még szerencsétlenebbül járt táskájára, ezért csak mosolyogtam egyet és elfordultam. Aztán észrevettem, hogy nem tágít és elgondolkodtam azon, hogy lehetséges, hogy azért, mert ő valami kísérő lesz. Persze, hogy jól gondoltam, de már annyira besültem, hogy inkább átadtam a szót kis barátnőimnek és arrébb álltam, hagyván kibontakozni a többieket. A pórul járt elmesélte, hogy mi lett a

csomagjával, Egbert felkapta, mint egy bevásárló szatyrot, az állunk természetesen leesett és megindult a kisbuszunkhoz.

Röpke két óra autókázás után megérkeztünk a szállásunkra. Gondolom, most mindenki arra számít, hogy panaszkodni fogok, pedig nem. Ugyanis sokkal rosszabbra számítottam. Lehetséges direkt lett úgy beállítva, hogy kellemeset csalódjunk. Jó, azért azt nem mondanám, hogy nem gyűlt meg a problémánk az internet hozzáféréssel és a fűtéssel, de műszaki zsenik lévén mindent megoldottunk. Nem kellett hozzá sok minden, csak egy holland szótár és/vagy valaki, aki ki meri nyitni a száját az internet hozzáférhetőség érdekében. Jelen esetben minden adott volt.

Szóval megérkezésünk után előkerültek a laptopok és mindenki üzent haza, hogy megjöttünk, megérkeztünk épségben. A vicces az, hogy a szüleim is akkor értek haza Bácsalmásra autóval, amikor én Sneekbe.

Hogy ne okozzon problémát a kínos első napok együtt töltése, csaptunk magunknak egy welcome bulit. Szerencsére itt már majdnem összekovácsolódott a társaság.

Másnap elindultunk egy városnéző körútra, közben rengeteget neveltünk fényképeztünk és csodálkoztunk a holland/fríz kultúrán. Igaz már a felkészítőn sokszor szó volt arról, hogy milyen tiszták a hollandok és nem szemetelnek stb; de azért nekem mégiscsak furcsa volt, hogy nincs szemét, vagyis talán a legfurcsább az volt, hogy kuka sem volt az utcán. Talán az egész társaságot már a sírba kergettem, mert nem értettem, hogy miért nincs szemét, ha kuka sincs. Mindegy is, kár volt újra bele kezdenem, majd egyszer megfejem ezt a kérdést is. A szemetes-kukás história mellett, foglalkoztatott az a kérdés is, hogy miért mosolyog az összes holland. Nem értettem, hogy minek örülnek, meg úgy egyébként is, hogy lehet úgy örülni, hogy közben biciklizik fel egy dombtetőre. Akkor úgy gondoltam, inkább siralmas, mint örömteli és ezzel sajnos megnyilatkozott a „Iusta pesti” énem. Igen, mert nekünk kényelmesebb az az életvitel, hogy fel a trolira- le a troliról -fel a villamosra -le a villamosról- fel a metróra le a metróról és már ott is vagyok. De persze, tömegközlekedés híján, az ember lányai és fia rá van szorulva a sétára és a biciklire, meg hát amúgy is, nincs is attól jobb, hogy mínusz 40 fokban, hajnali 7 órakor átbiciklizz öt körforgalmon és három hegyen. Andi szerintem tudja, miről beszélek.

Szó ami szó, az első hetünk ismerkedéssel telt, láttuk a helyi iskolát, akinek a diákjai, látták a miénket, voltunk Leeuwardenben, ami ugyancsak hatalmas élmény volt és egyre jobban összeszoktunk. Az első hétvégét Amsterdamban töltöttük, ami számomra azért is volt csodálatos, mert ott töltöttem be a huszadik életévemet és találkoztam a barátommal is. Aki a későbbiekben velünk töltötte az időt, live. Visszagondolva Amsterdamba, annyi esemény, ami ott történt velünk, szerintem még egyszer nem fog az életünk során. Sokan elfogultak Amsterdammal szemben, merthogy a „bűn városa” stb. Nem mondom, hogy nincs benne igazság, de ha nem vagyunk nyitottak a jó dolgokra, nem is fogjuk meglátni. Persze kitűnően lehet szórakozni a Red Lightban, viszont fantasztikus szerintem a Dam -tér, a virágpiac, az

l'amsterdam óriásbetűk (nem tudom megnevezni vagy besorolni, hogy mi az) a csatornarendszerek, mintha Velencében jártunk volna. Hihetetlen. És a sok honfitársról nem is beszélve. Akármerre mentünk, mindenhol megszólalt egy-egy magyar hang. Ami persze eleinte, hatalmas örömet és késztetést váltott ki belőlünk, hogy már pedig mivel ők is magyarok és mi is, ezért ölelkeznünk kell, de a második elutasító arckifejezés után, rájöttünk, hogy elég egy 'Szasztok Magyarok!' is. Hiába, ilyenek vagyunk mi.

Ha már ott voltunk, persze, hogy megnéztük, az éppen akkor érkező Sinter Klaast is, akit a továbbiakban csak Sintérnek fogok szólítani. Szóval, szóltak, hogy milyen jó, hogy ott vagyunk, mert hatalmas felvonulás lesz, és millió ember fogja ujjongva köszönteni az öreg Sintért. Szó, mi sem maradhatunk ki a jóból, ezért kimentünk a Dam-térre és izgulva vártunk egy órát. Kevésbé izgulva, de annál inkább elázva kettőt és így tovább, mire megérkezett. Persze a kis szerecsenek szórakoztattak minket, amíg a többi ember céljául tűzte ki, hogy márpedig agyontaposván minket, az első sorból akarja nézni a jó öreg Mikit. Gondolom, nem kell már megmagyaráznom, hogy miért hívom Sintérnek. Persze mentségére szóljon, nagyon élethű volt és kedves, hogy olyan nagyon integetett. Ezek után gondolom, mondhatok bármit, nem lesz kedvesebb a szemükben/szemetekben, de senkinek se vegye el a kedvét az, hogy én rosszul éltem meg életem első találkozását a Mikulással. Persze, befolyásoló tényező az is, hogy akármerre mentünk az egy hónap alatt mindenhol ott volt. A levegőben, a lovakon, a kis mézeskalácsokban, de legfőképpen a dalokban és mesékben. Szó ami szó, kicsit unalmassá vált számomra. Persze nem hagyott nyugodni, hogy miért örülünk neki ennyire és megkérdeztem egy helyi gondozónőt, aki úgy nyilatkozott, hogy ez nem más, mint színtiszta marketing. Igaza is van. De legalább a gyerekek élvezik.

No, visszatérve Sneekbe és túl egy születésnap bulin, megünnepeltük a szálláson is a többiekkel. Ami persze könnyeket csalt a szemembe, ugyanis hatalmas meglepetésemre kaptam tortát is, aminek a tetején volt egy 'S' betű, S mint Szandi. Ott bebizonyosodott számomra, hogy csupa szív emberekkel vagyok együtt és igenis fantasztikus egy hónapot fogok velük tölteni. (és nem kellett csalódnom)

Azon a héten egyedül voltunk a szálláson tanári felügyelet nélkül. Gondolom sokakból némi aggodást váltott ki, hogy biztos szétszedjük majd a szállást és Úristen mi lesz velünk. De nem. Egyik Orsikánknak köszönhetően, megíródott a mosogatási-takarítási rend, amiből többé-kevésbé mindenki kivette a részét. Így másnap reggelre, minden kedves ébredéskor tiszta konyha és forró kávé várt. A második hétvégén érkezett a második tanári sereg és mindenképpen szeretnénk volna valami finommal kedveskedni nekik, ezért minden fizikális és képzelőerőnket bevetve neki álltunk sütni-főzni. Vicces, de ha eszembe jut az a nap, mindig a falanszter rendszerre gondolok. Volt ott minden, de leginkább sürgés-forgás és mindenki tudta, hogy mi a dolga. Ha nem, mindig volt egy nagyszájú, aki helyre tette a népet. Estére megérkeztek Tanáraink, mi pedig csinosba öltözve, megterítve vártuk őket. A vacsora állítólag nagy sikert aratott, mindenkinek ízlett, amit főztünk. A vicces az volt, hogy vendégül láttunk néhány helyi tanárt is, akik, izgalommal álltak neki az ételnek, mint akik még sosem

ettek ilyent, aztán félve mondtam el az általunk készített jellegzetes fríz krumpli-répapüréről, hogy ez bizony helyi étel. Csodálkoztak egyet, gondolom, túl sok volt benne a magyar hozzávaló és lelkesedés, de megették és meg is dicsérték minket.

A következő héten bejártuk Rotterdamt, ami ugyancsak nagy sikert aratott, voltunk a Bodies kiállításon és hajókáztunk is. Másnap ugyancsak hajóra, vagyis kompra szálltunk és átevíckéltünk Amelandra. A legnagyobb sikernek ez örvendhetett részemről, ugyanis tengerparton sem voltam még, bár nem ilyen időben képzeltem el az első találkozásunkat, de azért nagyon tetszett. Mondhatnám, hogy 'Hála a Magasságosnak', már csak, hogy Niki szavaival éljek, de nem mondom, mert nem nagyon illik bele egy efféle mementóba, de a lényeg a lényeg, hogy mindenki nagy öröme, nekem bánatomra, akkor érkezett meg a Sintér is a szigetre. Elgondolkodtató, szerintem kísérő tényező a fekete krampuszok mellett az eső is, ugyanis akkor is esett. Lehet, hogy csak az időjárás tette, borongóssá az emléket, már nem is tudom.☺

Említésre méltó, ha őszinte lehetek, márpedig nincs mellettem senki, aki azt mondaná, hogy ne. (?!) Szerintem mindenki nevében kellemes csalódtunk. Ugyanis az ember lányaiban és fiában benne van a rettegés, hogy 14 tanár fog kijönni, az fejenként egy-egy és biztos nagy szigor lesz, meg ne szólj szám, nem fáj fejem, DE! Nem! Én, személy szerint, aki sosem voltam a tanárok kedvence, nagyon élveztem a velük töltött időt. És kedves diáktársaim, nem, ez nem afféle puncsolás. Szerintem rajtam kívül még 13 ember alá tudja támasztani az itt leírtakat. Rengeteg dolgot megtettek értünk, ami a mai napig örömmel tölti el a szívem, arról nem is beszélve, hogy a búcsú estéjükön ők főztek nekünk magyar ételt. Ami nagyon nagy szó volt ám, a holland zacskós leves és a sok sült krumpli után. Örömmel mentem be a konyhába és kontárkodtam bele mindenbe, amibe csak lehetett és nagyon jó érzés volt, hogy beleadtak apait, anyait és legfőképpen hazait, hogy olyan vacsorát főzzenek nekünk, hogy a mai napig emlegessük. Sikerült! Ezúton szeretném még egyszer megköszönni, fantasztikus érzés vissza gondolni.

Sajnos elérkeztem a negyedik héthez, többnyire ugyanazok a programok vártak minket, itt-ott megspékelve egy-két újdonsággal. Számoltuk vissza a napokat, örömmel-bánattal. Aztán hamar eljött az utolsó nap, persze, hogy akkor volt hóvihár és késtek a repülő, de legtöbbször már azt sem bántuk volna, ha még ott ragadunk egy-két napot, együtt, Hollandiában. A repülőtéren okozott némi fejtörést a csomagok leadása, ugyanis a megengedett határ az 23 kg volt, és néhányunknak sikerült 31-re is feltornáztatnia magát. Ugye, mondtam az elején, hogy erre még visszatérek. Nos, volt nagy öltözködés, 3 nadrág, 4 póló, 6 pulcsi, összes zokni stb...no meg a felesleges „ezekre biztos szükségem lesz” dolgok kidobálása, egyszerű, magyar temperamentummal. Néhány óra késés után megérkeztünk haza. Aztán, amikor már ott álltam a tükrös üvegajtó előtt, végig gondoltam, mi minden történt és máris vége. De bíztam abban, amit milliószor megbeszéltünk, hogy nekünk még egyszer együtt ki kell mennünk Hollandiába. Aztán már csak két-három lépés és kint is

voltunk. Már itthon. A lelkes, várakozó arcok közül egy volt csak ismerős, aztán összeszorult gyomorral a nyakába is ugrottam.

Beszámolóm végére írnék, egy pár szavas 'köszönömöt.'

Köszönöm, a lehetőséget, hogy pályázhattam, hogy kijuthattam, hogy törődtek velünk, a millió emléket, hogy főztek nekünk, a holland Apukánkat, de legeslegjobban köszönöm az újonnan szerzett barátaimat, akik egyben a holland testvéreim is.

Ui.: Kérem szíves elnézésüket /elnézéseket a Sinter Klaas-szal szemben tanúsított ellenszenvem miatt, talán egyszer, jövőre vagy valamikor majd én is megbarátkozom velük.

A beszámolót írta:

Schmidt Alexandra Melinda

Képes beszámoló:

